

FLORENTIJN

VAN BLIJDER MINNE

'S-GRAVENHAGE
W. P. VAN STOCKUM & ZOON

1897.

Handwritten:
vrij
M. C.
x 540
11-11-1891
1891

*

BEATRYS

Op dezen heerlijk schoonen voorjaarsdag,
 Hier onder deze vrouwde seringboomen,
 Zoo blij getooid met duizenden zwellende knoppen,
 Hier op dit eenzaam plekje, en nu ik zelf,
 Gelijk die boomen, den oppersten zegen beid
 Van een met bloemen getooid toekomst, — nu,
 Liefste! moet ik u wat mededeelen,
 Een hartsgeheim, niet langer te verbergen,
 Iets uit mijn vroeger leven

Zóó als ik U thans liefheb, minde ik eens
 — Misschien wat minder vurig, maar even oprecht —
 Een edle, schoone nonne. 'k Aanschouwde haar
 Voor 't eerst in 't Dietsche dicht eens onbekenden.
 Ook 't nonneken de macht der liefde ervoer!
 Bij waken en droomen, en hoe zij boette en vastte,
 Kracht en bescherming zocht bij de Hemelsche Jonkvrouw,
 Haar blikken steeds het donker oog ontmoetten
 Van een blonden wapenknecht

Eens op een nacht,
 Een blauwen, bedwelmden Juninacht,
 Wierp zij zich aan de voeten dier vereerde,
 De Moedermaagd met het doorstoken hart.
 Al snikkende heur om vergiffenis vragend,
 Lei ze haar somber kleed voor 't heilig marnier.
 Snel rees zij daarna op; en andre gewaden,
 Schoon als de bloeiende zomerhemel, die staarde
 Door 't hooge boograam, vervingen haar kloosterbracht.
 Zeer verre vloten ze heen

En zeven gelukkige, al te korte jaren
 Genoten ze 't heil der trouwe Minne.

Toen kwam
 Er krijg. De wapenknecht daaruit niet keerde

In groote ellende bleef de arme verlatene achter.
 Ten prooi aan 't nijpendst broodgebrek... Weer zonk
 Ze in wanhoop neder voor de Moedermaagd,
 Dier Heilige luide om uitkomst schreiend

Een stemme zei haar terug te gaan naar 't klooster.
 Al beedlend trok zij derwaart

Na veertig dagen van honger en vermoeienis
 Aanzag, bij 't vallen van den avond, zij eindlijk
 Weêr 't oude, haar zoo welbekende dak.
 Zij poosde, dorst niet verder. Schaamte en wroeging
 Verlamden haar lichaam. Heur diep gezonken oogen,
 Die anders glansden als manestralen — stralen
 Die vaak den sluimer weerden van mijn slaapstee —
 Zij stonden vol brandende tranen. Schier bezwijmend,
 Leende ze tegen een zwaren lindestam ...
 't Was bij die zelfde linde dat heur minnaar
 Haar eens verbeid had in dien Juminacht!

Een grijsaard nader trad, de tuinman van 't klooster.
 Zij had hem dra herkend, doch *hij* herkende
 Haar niet... Na heel lang aarzelen, nauw hoorbaar.
 De vraag zij deed, of in die kuische stede
 Bijwijlen soms de naam nog werd genoemd
 Van eene jonge, zondige zuster, Beátrys
 Geheeten, die, ruim zeven jaar geleden,
 Vlood met een blonden jonkman... Verbaasd en toornig
 Zag hij haar aan. Van alle vrome zusters
 Was, wie zij noemde, de vroomste, zoo nu als vroeger.
 Gods Englen konden niet beter, deugdzaamer zijn! ...
 Gevloden uit het covent! Welk een beweren!
 En dat hij aldus sprak, was zeer verklaarbaar.

Maria toch, de zelf zoo vlekkeloos reine,
 Ten innigste begaan met de arme nonne,
 Had hare daad voor elk verborgen gehouden,
 Had hare plaats vervuld gedurende al
 Die jaren! Géén had de onvlodene ooit gemist....

En toen, gesterkt door wat haar ooren vernamen,
 Zij, als rondom het duister was gedaald,
 Het groenbemoste poorje binnentrad
 — Dat, op haar bede, heur heimlik was ontsloten —
 En hoopvol opzag naar de Moeder Gods,
 Vond ze aan de voeten dier genaderijke
 Het zwart gewaad, daar eenmaal afgelegd.
 Lang lag zij daar, devootlijk neêrgebogen,
 Met dankend hart, de lippen op het marmer,
 Tot het bellegen klonk, dat middernacht verkondde.
 Toen, weêr omringd van hare medezustren,
 Wier loflied zweefde door het wijde koor,
 Heur stem — eerst bevende — meê kлом ten Hooge....

— Ziedáár in 't kort het leven van die eens
 Door mij zoo zéér beminde...

O, 'k min haar nóg!
 Al werd die liefde, sinds ik *U* ontmoette,
 Dan ook een andre.

Neen, frons uw voorhoofd niet,
En blik niet duister. Spreek haar vriendlijk toe;
Bemin haar òok, en wel om mijnentwil!

Want zie, nu wordt me op eenmaal alles helder!
Een wonder als dat, gewrocht eens door Maria,
Uit liefde voor de schoone zondares,
Op hère beurt, die nonne wrochte aan *mij*.

Geduldig wachtend tot gij komen zoudt,
Bewaakte zij jaren lang getrouw mijn hart,
Door staag daarin te leven, in *Uw* gedaante...

O goede, wonderdoende nonne, heb dank!
Heb dank, Beátrys, hooggebenedijde!

Maart '94.